

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11C/110/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116206597
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8116206597.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobkyne: D. L., P. X.X.XXXX, Y. O. XXX, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 p r o t i žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 484 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 9.4.2016 do zaplatenia a je tiež povinný nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 359,42 Eur, na účet jej právneho zástupcu, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

U r č u j e, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXX z 10.11.2009, uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach v bode 12 v znení: „1/3 poplatku predstavuje dohodnutý úrok, zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ v časti týkajúcej sa 2/3 poplatku je n e p r i j a t e ľ n o u z m l u v n o u p o d m i e n k o u.

odôvodnenie:

Žalobkyňa žalobou zo dňa 31.3.2016 sa domáhala určenia, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 10.11.2019 uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach pod bodom 12 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3, zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobu odôvodnila tým, že príslušnou úverovou zmluvou jej bol poskytnutý úver vo výške 500 Eur za poplatok vo výške 484 Eur s tým, že celkovú sumu vo výške 984 Eur zaplatí žalovanému v 12 splátkach po 82 Eur. Poplatok z daného úveru predstavuje 96,80% navýšenie. Uviedla, že za sporný poplatok žalovaný jej neposkytol žiadne reálne plnenie. Navyše zo zmluvy nie je možné zistiť o aké administratívne plnenie ide. Predstavuje podmienku, ktorá ako súčasť formulárovej zmluvy nebola individuálne dojednaná a znamená hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Výška poplatku prevyšuje úrok a navyše nie je ničím odôvodnené, že výška poplatku sa odvíja od výšky úveru.

Žalobkyňa uplatnila aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 484 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Poukázala na to, že z predmetnej úverovej zmluvy zaplatila 984 Eur, hoci vzhľadom na absenciu náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. g/, h/, i/, j/ a k/ zákona č. 258/2001 Z.z. je úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 4 ods. 3 písm. b/ citovaného zákona.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil, podľa neho k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu u neho nedošlo. Žalobkyňa plnila na základe platne uzavretej zmluvy a právny dôvod na jej plnenie ani dodatočne neodpadol. Vzniesol tiež námietku premlčania, keďže k premlčaniu podľa jeho názoru došlo 12.7.2013

uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. K žalobe o neprijateľnú zmluvnú podmienku uviedol, že cena plnenia v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť neprijateľnou podmienkou. Pri posudzovaní výšky úroku je potrebné vzhľadom na vyššiu mieru podnikateľského rizika u nebankových subjektov vychádzať z úrokových sadzieb nie bánk, ale obdobných podnikateľských subjektov.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX, prehľadom o splátkach a úhradách, prehlásením Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, písomnými vyjadreniami účastníkov a zistil tento skutkový stav:

Účastníci uzavreli dňa 10.11.2009 formou predtlaču písomnú úverovú zmluvu č. 807500057. Žalovaný ňou poskytol žalobkyňu úver vo výške 500 Eur za poplatok 484 Eur, ktorý žalobkyňa sa zaviazala uhradiť 12 mesačnými splátkami po 82 Eur počnúc dňom 12.12.2009. Celkovo sa zaviazala zaplatiť žalovanému 984 Eur. V zmluve je krížikom vyznačené, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania. Žalobkyňa v súvislosti s týmto vyznačeným účelom poskytnutého úveru uviedla, že nezodpovedá skutočnosti. Zástupkyňa žalovaného totiž uviedla, že potrebuje peniaze, ale žiadna reč o konkrétnom účele poskytnutého úveru nebola. Poukázala na to, že v čase uzavretia zmluvy pracovala ako upratovačka a preto rozhodne úver nepotrebovala na výkon svojho povolania. Vo svojej výpovedi prehlásila aj to, že o bezdôvodnom obohatení žalovaného sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v marci 2016, na ktoré ju odkázalo po predchádzajúcom dotazovaní sa Ministerstvo spravodlivosti SR. Ako dôkaz o tom predložila prehlásenie spomínaného združenia zo dňa 9.3.2016, v ktorom sa uvádza, že žalobkyňu informovali o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch a príslušnej judikatúre dňa 4.3.2016.

Podľa prehľadu o splátkach (č.l. 38) žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo 984 Eur, posledné dve platby dňa 9.7.2010 vo výške 82 Eur a dňa 12.7.2010 vo výške 328 Eur.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom od 1.1.2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 OZ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 OZ neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Pri žalobe o určenie o neprijateľnej zmluvnej podmienky súd neskúma naliehavosť právneho záujmu, keďže ide o osobitný druh žalôb vyplývajúci z právneho predpisu, v danom prípade z § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 3 ods. 3 citovaného zákona každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 vety prvej citovaného zákona proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

Podľa § 153 ods. 3 O.s.p. súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dojednané v spotrebiteľskej zmluve.

Žalovaný poukazoval na vylúčenie súdnej kontroly poplatku tvoriaceho súčasť ceny (odplaty za úver) zrejme s poukazom na § 53 ods. 1 vetu druhú OZ. Uvedené ustanovenie je však potrebné vykladať v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa čl. 4 ods. 2 smernice hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje k definícii hlavného predmetu zmluvy, ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné.

Podľa čl. 3 smernice zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Vyššie uvedená úprava bola neskôr prijatá aj do nášho právneho poriadku zákonom č. 575/2009 Z. z., a to od 1.3.2010. Od uvedenej doby preto § 53 ods. 1 OZ znie nasledovne: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Súd zastáva názor, že sporný poplatok nie je vylúčený zo súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle § 53 ods. 1 OZ, pretože nepredstavuje hlavný predmet plnenia. Za hlavný predmet plnenia v zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok Caja de Ahorrosy Monte de Piedad de Madrid, EÚ:C:2010:309, bod 34).

Administratívny poplatok dohodnutý v úverovej zmluve rozhodne nie je základným plnením zmluvy, a preto nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia.

Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly je nie samotná cena, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci Arpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai proti OTP Jelzalogbank Zrt, bod 54).

Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu, s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 z 26.2.2015 vo veci Bogdan Matei, Iona Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA bod 55, 56).

Súd v danom prípade neskúmal sporný administratívny poplatok z pohľadu primeranosti jeho výšky, ale skúmal jeho charakter v intenciách posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, teda či spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zo zmluvy ani z VOP pritom nevyplýva, za čo vlastne sa tento poplatok platí, preto absentuje požiadavka jeho určitosti. Spotrebiteľ tak platí za niečo, čo po materiálnej stránke mu nie je dodané. Pri spotrebiteľských úveroch je pritom nevyhnutné, aby dohodnutými poplatkami sa platilo za skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 3.5.2010, v ktorom sa konštatuje záver, že poplatky za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru sú neprijateľné: „Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene... Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru Vrchný krajinský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom

dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie“. Súd dodáva, že tento záver si osvojil aj Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku sp. zn. 18Co 109/2011.

Napokon možno poukázať aj na aktuálnu právnu úpravu Občianskeho zákonníka v znení jeho novely účinnej od 13.6.2014, a to novelou č. 102/2014 Z. z.

Vyššie citovanou novelou totiž bol § 53 ods. 4 doplnený o ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky a konkrétne pod písm. t/ bola uvedená zmluvná podmienka, ktorá požaduje od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa.

Podľa prechodného ustanovenia v tejto úprave § 879p ustanoveniami § 53 ods. 4 písm. s/ a t/, § 53 ods. 7 a § 614a sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13.6.2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 13.6.2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 12.6.2014, ak nie je ustanovené inak.

Súdu je z jeho činnosti známe, že v úverových zmluvách žalovaného sa výška administratívneho poplatku odvíja od výšky úveru. Napríklad zo spisu 11C/16/2015 súd zistil, že pri úvere 863,04 Eur poplatok bol 630,68 Eur, pri úvere 2000 Eur poplatok činil 1732 Eur (spis 11C/261/2015), pri úvere 800 Eur bol poplatok 240 Eur (spis 11C/42/2012), pri úvere 350 Eur činil poplatok 230,66 Eur (spis 11C/23/2016). V tomto spore pri úvere 500 Eur bol poplatok 484 Eur. Poplatok, ktorý má pokryť náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere však nemôže byť ovplyvnený výškou úveru a to vedie k záveru o tom, že žalovaný týmto pomerne sofistikovaným spôsobom sa snažil opticky vyvolať dojem nižšej úrokovej sadzby, aj keď v skutočnosti administratívny poplatok odvíjajúci sa od výšky úveru vo svojej podstate predstavuje úrok. Poplatok 484 Eur predstavuje 96,8% z úveru. Splatnosť úveru pritom bola dohodnutá na jeden rok, čo znamená, že v skutočnosti úroková sadzba by predstavovala 96,8 % p.a., čo by viac ako 6 - násobne prevýšilo priemernú úrokovú sadzbu obdobných úverov v bankách, keďže podľa internetovej stránky NBS v novembri 2009 pri spotrebiteľskom úvere od 1 do 5 rokov činila priemerná úroková sadzba 15,42 % p.a. Išlo by nepochybne o dohodu o úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, čo by spôsobilo jej neplatnosť zo zákona s poukazom na § 39 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zrejme to bolo motívom pre žalovaného vyhnúť sa takémuto posúdeniu cez stanovenie administratívneho poplatku.

Spotrebiteľ by teda mal platiť administratívny poplatok za dodané skutočné plnenie, musí byť preto predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Nejedná sa totiž o prípad vylúčenia súdnej kontroly v zmysle § 53 ods. 1 vety druhej, keďže administratívny poplatok nepredstavuje hlavný predmet plnenia úverovej zmluvy (hlavný predmet je poskytnutie úveru za úrok ako to vyplýva z § 497 Obchodného zákonníka), navyše nebol individuálne dojednaný (jeho výšku stanovil žalovaný bez možnosti ovplyvnenia žalobkyňou).

Pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo potrebné vyhodnotiť úverovú zmluvu podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 1.8.2008 do 30.11.2009).

Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania.

Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 4 ods. 2 citovaného zákona. Medzi nimi pod písm.

g/ je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru;

h) ročná úroková sadzba;

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,

k) priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Ani jedna z týchto vyššie uvedených náležitostí v zmluve uvedená nebola, preto s poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Už len pre úplnosť súd uvádza, že pod konečnou splatnosťou úveru nemožno považovať počet mesačných splátok, pretože táto náležitosť je uvedená pod písm. i/ § 4 ods. 2, kde sa uvádza aj počet splátok. Konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co/286/2014 zo dňa 27.5.2014).

Vyššie uvedené závery teda znamenajú, že žalobkyňa by mala žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 500 Eur a keďže doposiaľ zaplatila 984 Eur, žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 484 Eur.

Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

V danom prípade bezdôvodné obohatenie je plnením bez právneho dôvodu.

Následne sa súd musel zaoberať aj námietkou premlčania.

Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Pre začiatok behu subjektívnej premlčacej lehoty sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný majetkový prospech, a o tom, kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti skôr (rozsudok Najvyššieho súdu 2CZ 35/77 zo dňa 17.12.1978).

Žalobkyňa sa dozvedela o tom, že plnila viac ako podľa zákona mala až v marci 2016, a teda dvojročná subjektívna premlčacia lehota jej uplynie až v marci 2018. Objektívna premlčacia lehota plynie od vzniku bezdôvodného obohatenia t.j. v danom prípade od úhrad žalobkyne žalovanému. Súd však zastáva názor, že v danom prípade je potrebné vychádzať z desaťročnej premlčacej lehoty. Žalovaný má totiž v predmete činnosti poskytovanie úverov a preto sa vyžaduje, aby dodržiaval príslušné právne normy vzťahujúce sa na ich poskytovanie. Žalovaný preto minimálne musel byť uzrozumený s tým, že pokiaľ v úverovej zmluve neuviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú citované v tomto rozsudku napriek tomu, že musel si byť vedomý toho, že ide o spotrebiteľa a nebude môcť od žalobkyne žiadať úroky a iné poplatky a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozumený. Minimálne teda na jeho strane išlo o nepriamy úmysel získať majetkový prospech. Keďže posledné úhrady boli vykonané dňa 9.7.2010 a 12.7.2010, desaťročná premlčacia lehota uplynie až 9.7.2020 a 12.7.2020. Právny názor o desaťročnej premlčacej lehote bol vyslovený už vo viacerých súdnych rozhodnutiach v obdobných sporoch napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 84/2011 zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 3Co 41/2012 zo dňa 6.3.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 5Co 134/2012 zo dňa 26.11.2013, sp. zn. 3Co 89/2012 zo dňa 8.2.2012, alebo Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 648/2013 zo dňa 20.2.2014 alebo Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 301/2011 zo dňa 4.7.2012.

Úspešnej žalobkyňi bola v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. priznaná aj náhrada trov konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia.

Trovy konania žalobkyne pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 359,42 Eur v zmysle § 10 ods. 1, ods. 2, § 13a ods. 1 písm. a), písm. c) a písm. d) v spojení s § 11 ods. 1 vyhlášky, § 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom od 1.7.2013.

Tarifná odmena podľa § 10 ods. 1, ods. 2 vyhlášky za jeden úkon právnej služby predstavuje 33,19 Eur (z tarifnej hodnoty sporu vo výške 484,00 Eur).

Podľa § 11 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak

- a) nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami,
- b) klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo
- c) klientom je fyzická osoba a predmet konania sa týka nehnuteľnosti, ktorá je určená na bývanie alebo slúži jej na bývanie; to neplatí vo veciach vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

V danom prípade bola základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vypočítaná z tarifnej odmeny vo veci s najvyššou hodnotou, t.j. vo výške 66,00 Eur (v roku 2016) zvýšenej o jednu tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny v druhej veci o sumu 11,06 Eur, t.j. 1/3 z 33,19 Eur. Súd priznal tarifnú odmenu vo výške 231,18 Eur za tri úkony právnej služby tak, ako si ich uplatnil právny zástupca žalobkyne:

- prevzatie a prípravu zastúpenia 77,06 Eur (66,00 Eur + 11,06 Eur)
- žaloba 77,06 Eur (66,00 Eur + 11,06 Eur)
- účasť na pojednávaní dňa 29.6.2016 77,06 Eur (66,00 Eur + 11,06 Eur)

Pripočítaný bol aj režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 25,74 Eur, t.j. 3 x 8,58 Eur za rok 2016.

Podľa § 15 vyhlášky advokát má popri nároku na odmenu aj nárok

a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,
b) na náhradu za stratu času (§ 17).

Podľa § 16 ods. 4 vyhlášky na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

V súlade s § 16 ods. 4 vyhlášky a zák. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, má právny zástupca žalobkyne nárok na náhradu cestovných výdavkov za cestu osobným motorovým vozidlom zn. ŠKODA FABIA na pojednávanie dňa 29.6.2016 na trase Svidník - Prešov - Svidník pri celkovej vzdialenosti 112 km (2 x 76 km), priemernej spotrebe 5,2 l / 100 km, cene PHM vo výške 1,109 Eur / l a základnej náhrade 0,183 Eur / km vo výške 26,96 Eur (základná náhrada 112 km x 0,183 Eur / km = 20,50 Eur a náhrada za spotrebované PHM 112 km x 5,2 l / 100 km x 1,109 Eur / l = 6,46 Eur). Vzhľadom na to, že právny zástupca žalobkyne si uplatnil iba sumu 14,00 Eur, táto mu aj bola priznaná.

Zároveň má právny zástupca žalobkyne nárok na náhradu za stratu času stráveného cestou na uvedené pojednávanie dňa 29.6.2016 podľa ustanovenia § 17 ods. 1 vyhlášky, a to vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu, pričom 1/60-ina výpočtového základu v roku 2016 je vo výške 14,30 Eur.

Právny zástupca má tak nárok na náhradu za stratu času stráveného cestou na pojednávanie dňa 29.6.2016 a späť za 4 začaté polhodiny á 14,30 Eur vo výške 57,20 Eur, z ktorej si uplatnil iba sumu 28,60 Eur, ktorá mu aj bola priznaná.

Postupom podľa § 18 ods. 3 vyhl. súd zvýšil odmenu právneho zástupcu za zastupovanie žalobkyne o 20 % daň z pridanej hodnoty vo výške 59,90 Eur (t.j. zo základu dane vo výške 299,52 Eur, teda zo sumy 231,18 Eur + 25,74 Eur + 14,00 Eur + 28,60 Eur).

Trovy právneho zastúpenia predstavujú spolu sumu 359,42 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Keďže žalobkyňu, ktorej bola prisúdená náhrada trov konania zastupoval advokát, v zmysle vyššie citovaného ust. § 149 ods. 1 O.s.p. je žalovaný povinný zaplatiť ju advokátovi.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.